

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobkyně: **DAVO CAR s.r.o.**, IČ 27934799
sídlem U tvrze 664/40, 108 00 Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Karlem Brücklerem
sídlem U hrušky 63/8, 150 00 Praha 5 - Motol

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22. 6. 2018,
č. j. 45561/2018/ODSH/8

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen RZ XXX XXXX se dopustila přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2007 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění („dále jen zákon o silničním provozu“), a to

tím, že jako provozovatel tohoto vozidla nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to v souvislosti s přestupkem, kterého se dopustil neznámý řidič tohoto motorového vozidla dne 13. 10. 2017 v 19:36 hod. na komunikaci v obci Litomyšl, v ulici J. E. Purkyně, v měřeném úseku mezi domy čp. 1138 a čp. 1179 ve směru jízdy z centra na Poličku, když v tomto místě dle automatického technického prostředku bez obsluhy mu byla naměřena rychlost jízdy 70 km/hod, čímž se tento neznámý řidič dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v důsledku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v tomto měřeném úseku o 18 km/hod. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení 1.000 Kč. Žalobkyně odůvodnila žalobu následujícím způsobem:

2. Předně namítla, že není pravdivý závěr správních orgánů o tom, že se nepodařilo zjistit pachatele přestupku, ač k tomu byly učiněny veškeré úkony. Žalobkyně prokázala, že uvedené vozidlo prodala I. M. a v den spáchání zmíněného přestupku neznámým řidičem již nebyla vlastníkem tohoto vozidla (pozn. krajského soudu – ostatně to tvrdila i v přestupkovém řízení). Žalobkyně „nerozumí“ tvrzení správního orgánu, že byly učiněny veškeré úkony ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, neboť rezignace na předvedení stěžejního svědka naznačuje, že podle právního názoru správního orgánu je snad podáním vysvětlení či výpovědi podle správního řádu dobrovolným úkonem a každý se může libovolně rozhodnout, zda vysvětlení či výpověď podá. Výpověď I. M. je tak „zcela nezbytná v rozhodnutí v dané věci“. Dále žalobkyně namítla, že správní orgán nevyhověl odvolání žalobkyně, že rezignoval na povinnost se vypořádat s argumentací a námitkami žalobkyně, které se týkaly závěru žalovaného o tom, že v daném případě se měl účastník jako provozovatel zbavit odpovědnosti za daný přestupek pouze tak, že by uplatnil liberační důvody podle ustanovení § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. Správní orgán se tak nevypořádal s námitkou žalobkyně stran liberačního důvodu podle § 121 zákona č. 250/2016 Sb. a ani s námitkou nepřičitatelnosti jednání žalobkyně coby okolnosti zakládající povinnost žalobkyně za případný přestupek podle § 20 přestupkového zákona. Dále žalobkyně uvedla v žalobě polemiku s názorem žalovaného, který svoji argumentaci podpořil rozsudkem NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 225/2017-45, ta podle názoru žalobkyně na daný případ „nepřiléhá“. Postup I. M. při otálení s převodem vozidla na sebe svědčí o její účelové snaze vyhnout se deliktní odpovědnosti, žalobkyně učinila opatření proti zamezení otálení se změnou údajů v registru silničních, motorových vozidel, rovněž z dalšího rozsudku NSS, který aplikoval žalovaný (ze dne 2. 7. 2007, sp. zn. 4 As 11/2006) neplatí pro „rubrikovanou věc niče“. Dále v závěru žaloby žalobkyně zpochybnila závěr žalovaného řečený obiter dictum, tj. že vyplnění potřebných dokumentů mohl účastník bez pochyby zajistit již při sjednání kupní smlouvy. Žalobkyně navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

5. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
6. Na základě oznámení přestupku od městské policie Litomyšl (překročení nejvyšší povolené rychlosti, přičemž rychlost byla měřena v místě spáchání přestupku automatizovaným měřícím systémem bez obsluhy) správní orgán postupoval podle platné právní úpravy, tj. nejprve provedl „nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu)“, přičemž vyzval provozovatele zmíněného vozidla, kterou v den spáchání přestupku byla žalobkyně, k úhradě určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče, jemuž žalobkyně svěřila řízení uvedeného vozidla v den spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu (§ 125h zákona o silničním provozu). Žalobkyně jako provozovatel zmíněného vozidla reagovala vyjádřením, ve kterém uvedla, že předmětné vozidlo nebylo v den spáchání přestupku v jejím vlastnictví, neboť bylo dne 27. 7. 2017 prodáno I. M. Správní orgán I. stupně poté vyzval takto označenou osobu k podání vysvětlení, ta výzvu osobně převzala, avšak na ní vůbec nereagovala. Z výpisu registru vozidel bylo zjištěno, že paní M. je jako provozovatel vozidla vedena ode dne 25. 10. 2017. Do 25. 10. 2017, tj. i v den spáchání zmíněného přestupku proti pravidlům silničního provozu, byla jako provozovatel daného vozidla vedena žalobkyně. Správní orgán I. stupně poté přestupek odložil, přičemž oba správní orgány v řízení, na rozdíl od žalobkyně, tvrdí, že tím učinily „nezbytné kroky“ ke zjištění skutečného pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, a že proto byl přestupek odložen a následně bylo zahájeno řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, v němž žalobkyně stejně jako v žalobě opakovaně se hájila tím, že v době spáchání přestupku nebyla vlastníkem ani faktickým provozovatelem zmíněného vozidla, kterým byla paní M., a že vynaložila v dané věci veškeré úsilí, které bylo po ní možné požadovat, aby přestupku zabránila. Správní orgány naopak vycházely z ustanovení § 2 písm. b) zákona o silničním provozu, ze kterého vyplývá, že provozovatel vozidla je vlastník nebo jiná osoba, která jako provozovatel je zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu a zejména žalovaný pak poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu, uvedené v jeho rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, v němž byl řešen obdobný případ, přičemž jeho řešení obsahuje závěr o tom, že odpovědnost za spáchaný přestupek má vždy provozovatel vozidla, který je veden v příslušné evidenci, tj. v registru silničních vozidel. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně jako provozovatel zmíněného motorového vozidla se mohla zbavit odpovědnosti za daný přestupek pouze tak, když by uplatnila tzv. liberační důvody dle ustanovení § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, podle něhož provozovatel vozidla za správní delikty neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno, nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, anebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Tyto liberační důvody v daném případě dány nebyly, proto žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
7. Stěžejní otázkou v dané věci je, zda správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele zmíněného přestupku, který spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti a jestli v dané věci bylo rozhodné, zda pro určení odpovědnosti

žalobkyně jako provozovatele motorového vozidla za přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu bylo podstatné, že byla v den spáchání přestupku vedena v registru vozidla žalobkyně, ačkoliv podle žalobkyní předložené kupní smlouvy v době spáchání přestupku žalobkyně nebyla vlastníkem zmíněného vozidla, když jím byla výše uvedená osoba, tj. paní M.

8. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu správní orgán přestupek dle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno.
9. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se k odpovědnosti za přestupek podle odst. 1 nevyžaduje zavinění.
11. Podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
 - a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
12. Nejprve je třeba uvést, že do 30. 6. 2018 podle předchozí právní úpravy se v případě této odpovědnosti provozovatele motorového vozidla jednalo o správní delikt, po nové právní úpravě (zákon č. 250/2016 Sb., zákon č. 183/2017 Sb.) se od 1. 7. 2017 jedná již o přestupek, přičemž postup při zjišťování skutečného pachatele přestupků, za které odpovídá provozovatel motorového vozidla, obsahuje stejnou právní úpravu postupu správních orgánů při zjišťování skutečného pachatele přestupku (tj. že správní orgán musí učinit výše zmíněné nezbytné kroky při zjištění skutečného pachatele přestupku - § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu), tedy v daném případě lze i aplikovat judikaturu, která se vztahuje na povinnost za správní delikt podle předchozí platné právní úpravy účinné do 30. 6. 2017. Proto i v dané věci platí, že správní orgán projedná přestupek (do 30. 6. 2017 se jednalo o správní delikt) provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, anebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení proto i nadále vyjadřuje subsidiaritu povinnosti za uvedené protiprávní jednání (srov. rozsudek NSS z 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek proti pravidlům silničního provozu, spáchaný neznámým řidičem, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle

kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek proti pravidlům silničního provozu, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání tohoto přestupku. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy přestupku provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) tedy i nadále „*je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsobem provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce volil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci, nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21), přičemž „*bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu (nyní přestupku – poznámka krajského soudu) provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatele vozidla k výzvě dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, respektive nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Proto jen v případě, pokud mají správní orgány pouze reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit. Jak NSS uvedl, „*naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů dle § 160 odst. 1 věty; zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob ..., je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*“ -nyní přestupek- pozn. krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

13. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci. Žalobkyně sice označila paní M., na kterou bylo převedeno vlastnické právo k uvedenému vozidlu, ale v době spáchání přestupku v registru vozidel jako vlastník či provozovatel vozidla byla zapsána žalobkyně. Paní M. na výzvu správního orgánu I. stupně k podání vysvětlení vůbec nereagovala a podle názoru krajského soudu, který se shoduje s názorem žalovaného a správního orgánu I. stupně, již by bylo proti smyslu úpravy přestupků provozovatele vozidla po správních orgánech vyžadovat další rozsáhlé kroky směřující ke zjištění totožnosti neznámého řidiče zmíněného vozidla v den spáchání přestupku. Stále je třeba mít na paměti, že se v daném případě jedná o odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla, kdy se k této povinnosti nevyžaduje zavinění (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu), a naopak existují pouze dva důvody pro to, aby se této povinnosti provozovatel motorového vozidla zbavil (§ 125f odst. 6 zákona o silničním provozu). Ty však dány nebyly, ostatně to ani žalobkyně v žalobě nepopírá.
14. Žalobkyně naopak se domáhá toho, aby správní orgány a soud se odklonily od výkladu § 2 písm. b) zákona o silničním provozu, který je obsažen v rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, jenž aplikoval i žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Z citovaného rozsudku NSS vyplývá závěr o tom, že podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a podle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, je provozovatelem vlastník uvedený v registru vozidel, bez ohledu na to, zda je skutečně vlastníkem. Pokud je však v registru vozidel uveden vlastník i provozovatel vozidla, odlišný od vlastníka, potom je provozovatelem fyzická nebo právnická osoba

uvedená v registru vozidel jako provozovatel. Zároveň NSS tedy v tomto rozsudku dospěl k závěru, že „určení provozovatele ve smyslu zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích je tak dáno výhradně evidenčním stavem v registru vozidel, nikoliv skutečným (právním) stavem“, a že „provozovatelem ve smyslu zákona o silničním provozu je osoba, která je uvedena v registru vozidel jako vlastník. Je-li však v registru vozidel uvedena jako provozovatel osoba odlišná od vlastníka, je provozovatelem v širším slova smyslu osoba takto uvedená v registru. Je tak dána priorita evidenčního stavu nad skutečným stavem vlastnického práva nebo jiného práva k vozidlu“ (srov. body 29-41 rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45). S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje, přičemž proto v daném případě bylo rozhodné, že v době spáchání přestupku byla v registru vozidel vedena žalobkyně, nikoliv paní M. Je sice pravdou, že NSS ve zmíněném rozsudku uvedl, že „pokud by však evidovaný stav v rejstříku silničních vozidel byl pouze důsledkem snahy se vyhnout delikt ní odpovědnosti provozovatel a jako provozovatel (vlastník) byla v registru vozidel uvedena účelově jiná osoba, než která je vlastníkem nebo která provozuje vozidlo na základě jiného právního titulu, správní orgán by při rozhodování o deliktu provozovatele k evidenčnímu stavu v registru silničních vozidel nepřihlédl“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45). Takový stav v dané věci však nenastal, případné úvahy o tom, že by paní M. se snažila vyhnout delikt ní odpovědnosti, jsou pouze hypotetické, když se může jednat pouze o nedbalost z její strany. Avšak i v takovém případě je dána zmíněná odpovědnost za přestupek žalobkyně jako provozovatele vozidla, žalovaný správně poukázal na to, že žalobkyně se mohla zmíněné odpovědnosti zbavit, pokud by včas podala žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, přičemž otázka, jak měla žalobkyně, která obchoduje s ojetými vozidly a má k tomu určité potřebné znalosti a zkušenosti (viz dále), se smluvně dohodnout na postupu při přepisu změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, když bylo v její dispozici, není předmětem tohoto soudního řízení a krajský soud není povinen „vymýšlet“ postupy, jak mohla této situaci žalobkyně předejít. Není pravdou, jak tvrdí žalobkyně v závěru žaloby, že by správní orgán kladl na žalobkyni „nároky značně přesahující zákonných povinností, správní orgán tedy požaduje po žalobkyni daleko víc, než je ze zákona povinná, či je jí zákonem umožněno“. Platná právní úprava stanoví pouze podmínky pro zápis změny vlastníka i provozovatele silničního vozidla, když žadatel je povinen doložit zákonem stanovené podklady, přičemž žádným způsobem neomezuje prodávající a kupujícího, aby si potřebnou součinnost při tomto úkonu upravili vlastní dohodou. Dokonce zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, umožňuje původnímu vlastníku, aby sám podal žádost zápis změny vlastníka i provozovatele silničního vozidla bez součinnosti nového vlastníka (ust. § 8a tohoto zákona). Je sice pravdou, že jednou ze zákonných podmínek pro takový zápis změny vlastníka a provozovatele silničního vozidla je předložení protokolu o evidenční kontrole vozidla ne starší jak 30 dnů, což v případě, kdy došlo k předání vozidla novému majiteli, může být problematické, ale lze tomu zabránit (např. v dané věci si mohla sama žalobkyně tuto evidenční kontrolu zajistit po podpisu kupní smlouvy před předáním vozidla a to vše si smluvně upravit v příslušné dohodě, ale to by si musela střežit řádně svá práva a případně nešetřit na kvalitní právní pomoci).

15. Obiter dictum proto soud dodává, že stesky žalobce v posledním odstavci části VI. žaloby týkající se problematiky převodů, jsou koncipovány buď jen účelově, nebo z nevědomosti. Existují možnosti, jak eliminovat negativní důsledky pasivity nového vlastníka při přepisu

vozidla na nového vlastníka provozovatele, přičemž není na místě, aby se soud v rozsudku dále podrobně zabýval právními radami pro žalobkyni, která má jistě značné zkušenosti s těmito prodeji a převody, když se jimi ve velkém rozsahu a dlouhou dobu zabývá. Ta ostatně sama na svých internetových stránkách www.davocar.cz uvádí následující: „Společnost **DAVO CAR s.r.o.** vznikla na základě několikaletých zkušeností s prodejem ojetých automobilů, naše prodejní plocha o rozloze 40 000 m² leží v obci Olbramovice u Benešova, přímo u hlavní silnice na tahu Praha - České Budějovice. Na trhu s ojetými vozy působíme již **16 let**. Dlouholeté zkušenosti společně s odborným a vstřícným přístupem ke kupujícím zákazníkům nás řadí na jedny z prvních míst mezi autobazary v České republice v počtu prodaných vozů. Vzhledem k těmto zkušenostem dokážeme vybrat produkt z naší nabídky **vhodný právě pro Vás**. Na prodejní ploše autobazaru naleznete až **1 000 vozů** převážně osobních, ale i terénních a nákladních. Jsme připraveni pro Vás zajistit kompletní servis při nákupu, či prodeji Vašeho automobilu. Dále pak zajišťujeme leasing nebo nákup formou úvěru, zpětný leasing a zákonné i havarijní pojištění. V areálu Autocentra DAVO CAR naleznete i showroom DAVO Exclusive jedná se o krytou prodejní plochu více jak 1 000m², kde nabízíme prověřené a kvalitní vozy premiových značek.“

16. Ostatně rady, jak řešit problémy při přepisu vozidla, lze najít i jen pomocí příslušného internetového vyhledavače, např. lze zmínit internetový článek z portálu Kroměřížského deníku, dostupném na < <https://kromerizsky.denik.cz/zlociny-a-soudy/novy-majitel-nechtel-prepsat-auto-prodejci-pomohla-az-policie-20171024.html> >. Navíc pokud žalobkyně zjistila nedostatek součinnosti na straně paní M., tak se mohla zprostit zmíněné odpovědnosti za přestupek jednoduše tím, že by zmíněnou žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel podala (§ 125 odst. 6 písm. b zákona o silničním provozu).
17. Pokud žalobkyně v části V. uvádí, že uvedla v odvolání svou úvahu týkající se aplikace ustanovení § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu (zmíněné liberační důvody) a že ze strany správních orgánů tato úvaha nejen že „zůstala oslyšena“, ale že se s ní žalovaný nevypořádal, tak k tomu krajský soud uvádí následující:
18. Ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
19. V dané věci se žalovaný zabýval tím, zda byly splněny zákonné předpoklady odpovědnosti za uvedený přestupek a zda byly či nebyly dány zmíněné liberační důvody, nebyl povinen podrobně „vyvracet“ argumentaci žalobkyně, která poukazovala na údajné „nepochopení

systému správního práva“. Žalovaný podrobně vysvětlil, v čem odpovědnost žalobkyně spočívá, uvedl i právní úpravu a k tomu odpovídající judikaturu (zejména zmíněný rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, který na rozdíl od názoru žalobkyně aplikoval žalovaný „přiléhavě“) a v podstatě se vypořádal s touto argumentací tím, že uvedl od názoru žalobkyně názor jiný, spočívající v aplikaci toho právního předpisu, ve kterém je tato odpovědnost upravena, jímž je v daném případě zákon o silničním provozu. Jakékoliv další úvahy považuje krajský soud za „nepřiléhavé“ a jen účelové.

20. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 12. června 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce